

Nr 436

Av herr Skårman och herr Eriksson, Karl-Erik, *angående kostnaderna för vissa lantmäteri-förrättningar.*

Chefen för jordbruksdepartementet har i årets statsverksproposition under titeln I 3, Lantmäteristaten: Avlöningar gjort följande uttalande:

»Enligt beslut av 1966 års riksdag (prop. 1966: 1 bil. 11 s. 220, JoU 1, rskr. 9) skall för förrättningar och uppdrag av betydelse för jordbrukets och skogsbrukets yttre rationalisering tillämpas en genomsnittlig kostnads-täckning som uppgår till 60 procent av lantmäteriets självkostnader. Det är angeläget att taxor och avgifter för statlig service inte utan särskilda skäl understiger självkostnaden. Jag förordar därför att kostnadstäckningen som avser jordbruks- och skogsbruksändamål höjs till genomsnittligen 80 procent. Kungl. Maj:t bör liksom hittills få bestämma den närmare differenteringen av självkostnadstäckningen i fråga om nyssnämnda förrättningar. Därvid bör bl. a. kostnadstäckningen för äganderättsutredningar enligt min mening kunna hållas oförändrad.»

Av detta uttalande framgår att kostnadstäckningen för samtliga förrättningar som avser jordbruks- och skogsbruksändamål ändras från 60 till 80 procent, vilket innebär en taxehöjning av 33 procent. Då därtill kostnadstäckningen för äganderättsutredningar hålles på oförändrad nivå innebär det en ytterligare höjning av kostnaden för övriga förrättningar.

Detta bör ses mot bakgrunden att lantmäterikostnaderna redan tidigare ansetts synnerligen höga och medfört att angelägna åtgärder antingen skjutits på framtiden eller blivit lösta på sätt som ur rättssäkerhetssynpunkt icke är tillfredsställande. Taxan har även genomgående höjts så sent som i slutet av sistlidna år. Allt kan medverka till att angelägna åtgärder uppskjutes eller försummas, så att vi i hela landet får sådana »dala»-förhållanden, som det sedan varit så besvärligt och kostsamt att reda upp.

Givetvis är det riktigt att såsom departementschefen uttalar statlig service om möjligt skall ersättas med sin verkliga kostnad. Man måste då förutsätta att statsverket tillhandahåller rationell service, vilket inte kan anses vara fallet med gällande jorddelningslagstiftning, vilken sedan årtionden varit föremål för ännu ej slutförd överarbetning. Vidare bör enskild sakägare icke belastas med den del av kostnaden, som orsakas av att åtgärder på grund av allmänna intressen utföres på ett omständligare eller noggrannare sätt än som ur markägarnas synpunkt är erforderligt. Detta förhållan-

de och att stimulera till korrekt fastighets- och äganderätsredovisning har varit orsaken till att det allmänna bidragit med en viss del av kostnaden.

Då denna del blivit fastslagen till 40 procent så sent som vid 1966 års riksdag och någon förenklande fastighetsbildningslag ännu ej kommit till stånd, föreligger enligt vår uppfattning ingen anledning att nu ändra detta procenttal.

Med anledning av vad ovan anförts föreslår vi,

att riksdagen med frångående av Kungl. Maj:ts förslag måtte uttala att kostnadstäckningen för förrättningar, som avser jordbruks- och skogsbruksändamål, oförändrat fastställs till 60 procent.

Stockholm den 25 januari 1968

Bo Skårman (fp)

Karl-Erik Eriksson (fp)